

УДК 821.161.2-312.4-93
Ч 46

Юлія Чернінька

Ч 46 Комісар Яблучко і святий Миколай [Текст] : повість / Юлія Чернінька. – Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. – 96 с.

ISBN 978-966-448-607-8

А ви вірите в святого Миколая? Напередодні зимових свят Ярکو береться за дуже складну справу. Він хоче переконатися, що цей щедрий святий насправді існує, та ще й застати його за роботою! Але чи вдасться це йому? І де він знайде ту чарівну кімнату, у якій праведний добродій готує нам усім подарунки? Втім, напередодні свята все можливо! Тим більше, якщо до справи береться наполегливий детектив – Комісар Яблучко!

УДК 821.161.2-312.4-9

© Юлія Чернінька, текст, 2025
© Анастасія Рудик, ілюстрації, 2025
© Видавництво Старого Лева, 2025

ISBN 978-966-448-607-8

Усі права застережено

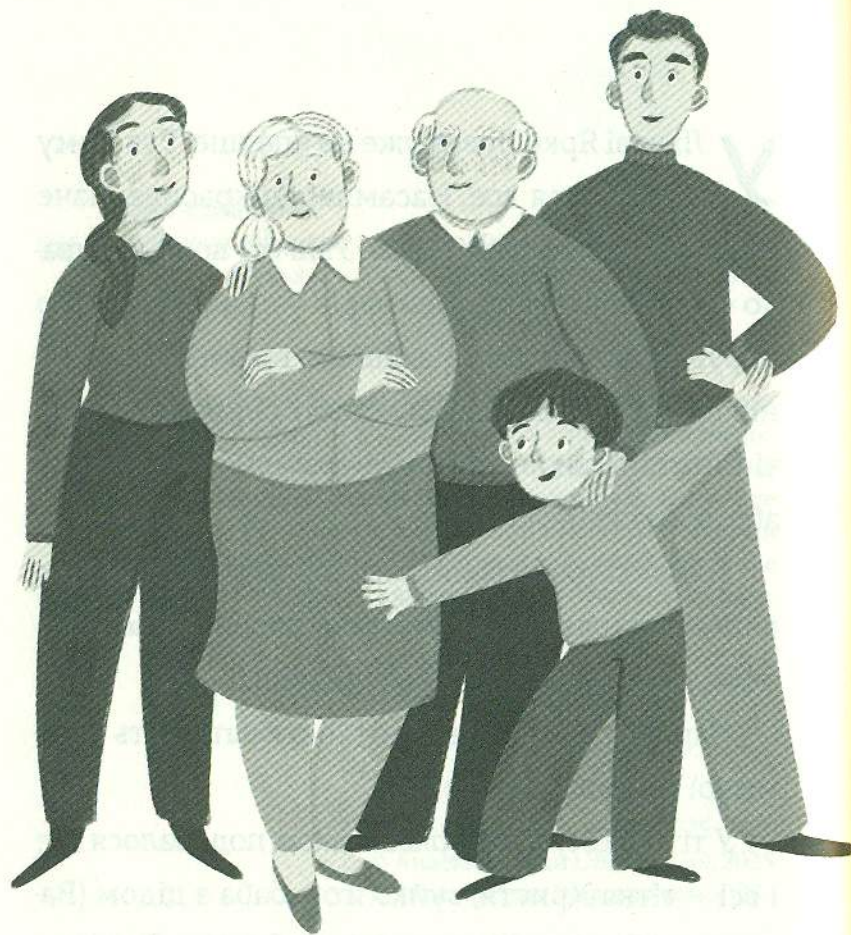
Л Ъ В І В

У Львові Ярکو бував уже не вперше. Тут йому подобалося все. Насамперед красиве, наче з різдвяної листівки, місто. Узимку воно набувало особливого чару. З димарів у самісіньке небо парував густий дим. У великих вітринах магазинів сяяли діамантами пухнасті ялинки. З безлічі закладів пахло смачною духмяною випічкою або ж смажениною.

Вони з татом особливо полюбляли хрусткі різдвяні кренделики, що продавалися простісінько неба, біля височезної білої ратуші.

Нарешті вони знову тут! Гостюватимуть у маминої сестри Христини!

У тітчиному домі Яркові також подобалося все і всі – тітка Христя, вуйко Ігор, баба з дідом (Василина і Гаврило) і двоюрідний братик Дем'ян.

Дідо Гаврило трішки лякав хлопця своїми витівками. Попри дуже поважний вік, він мав характер шибеника. Своїми витівками дідо завжди виводив із себе бабуню. Вона так і вигукувала: «Гаврило – свиняче рило! Не нервуй мене!».

Утім, усе по черзі.

Тато, мама і Ярکو зібралися до Львова несподівано. У Ярковій школі оголосили карантин. Половина дітей захворіла на вітрянку, а інша грипувала. Ярчика цього разу пронесло. Однак він дуже засмутився через карантин, бо через це все скасували, а в них мав відбутися бал на честь святого Миколая. У Ярка вже навіть був костюм улюбленого червоного Амогуса. Але ж куди він тепер його одягне? І ось мама запропонувала геніальну ідею:

– Чому б нам на час карантину не поїхати у Львів? До моєї сестри Христини. Хочеш до тітки Христі? – запитала вона в Ярка.

– Звісно! – радісно відповів малий.

Життя починало налагоджуватися.

До Львова він збирався особливо ретельно. Спакував цілу дитячу валізу одягу та найновіших іграшок. Знав, що вони з Дем'яном весело проведуть час. Дем'ян подобався Яркові, хоч і мав противну звичку відповідати на всі запитання «хтозна» або «фіфті-фіфті». За це дідо Гаврило назвав його Фіфтисентом. Як якогось репера, якого замолоду любляв слухати. Прізвисько так приклеїлося до хлопця, що часом його і вдома називали не інакше, як Фіфтисент.

Дем'ян добре знався на комп'ютерах. Разом вони зможуть навіть змоделювати якусь зимову гру. Може, про Миколая? Питання святого Миколая завжди непокоїло Ярка напередодні 6 грудня. Хлопчик чемно писав йому листи і щоразу намагався не спати, щоб зловити нарешті того святого добродія. Але дзуськи! Яркові завжди засинав, а сивий бородань утікав, так і не залишивши по собі жодного сліду, окрім замовленого подарунка.

Цього року Яркові чекатиме на Миколая у Львові. Хлопчик трішки переживав. А що як Миколай прилетить до Києва, у порожню квартиру, і залишить там усі подарунки? Але тато Орест заспокоїв його. Сказав, що Миколай у своїй канцелярії все знає. Йому просто прийшла переадресація на небесний емейл.

— У Миколая є емейл? — Яркові дуже здивувався. — Я хотів би написати йому.

— Це, на жаль, неможливо. Емейл Миколая — засекречена інформація. Нею володіють лише ельфи Санта-Клауса та кролики Йоулупуккі.

— То вони між собою спілкуються? — здивувався Ярکو. — А це хіба різні персони?

Батько замислився.

— Ярчику, тобі вже дев'ять років! Скоро ти сам усе зрозумієш і зробиш власні висновки.

— Тоді я оголошую полювання! Цього року я точно впіймаю святого Миколая.

— І що ти робитимеш, коли впіймаєш його?

— Я його сфотографую й покажу вам з мамою! Мабуть, маленькими ви також мріяли про це.

— Невже є хтось, хто про це не мріє? — усмінувся тато Орест. — То ти оголошуєш нову операцію Комісара Яблучка?

— Так! Саме так! — радісно вигукнув Ярکو.

* * *

Вони зупинилися під великою дерев'яною брамою старого триповерхового будинку, що розмістився в центрі міста біля красивого ошатного парку.

